

Julekuller og Drømmebilledet

Det er sandelig ikke let at stille en kvinde tilfreds. Især ikke, når en kvindes indre hystade kigger frem og lader uforstående mænd forstå, at det de gør, eller rettere sagt, alt det, de ikke gør, bare ikke er godt nok.

For: Nu har jeg i december og halvdelen af november med pisket rundt og skrevet alenlange lister, lavet pakkekalendere til børnene, til min mor og til din mor, lavet julepynt med børnene, arrangeret gløggsøndag for naboerne, bagt småkager, lavet adventskrans, tændt kalenderlys, fået ønskesedler fra alle, købt alle julegaver, undtagen en, som du vel ikke har sørget for, bagt kager til børnehavens julehygge, for blot at nævne lidt af det. Samtidig med, at jeg som bekendt har passet mit arbejde, smurt madpakker, købt ind, hentet børn, lavet mad og købt mere ind, så mine arme hænger ved jorden.

Desuden skal jeg lige nå at bestille ænder og holde jul for familien.

Men du, hvad har du bidraget med, synes du?

Er du bare totalt ligeglad med julen? Eller med, om børnene får en dejlig jul? Eller er du i virkeligheden bare ligeglad med mig?

Jeg føler efterhånden ikke, du hverken ser eller hører mig.

Hun er sur, synes det. Kvinden, som i december og det halve af november med, styrter rundt for at realisere drømmen om den herligste og næsten perfekte jul

Hun er træt, synes det. Kvinden, som også ud over december og det halve af november med, arbejder så ihærdigt og hårdt for at skabe rammerne omkring en jul, som kan skinne med samme stråleglans som minderne om alle hendes barndomsjule tilsammen.

Hun er bange, synes det. Kvinden, som måske i virkeligheden så gerne vil genskabe eller skabe billedet af den absolutte paradisjul, hvor freden er total, hvor ingen skændes, hvor ingen savner nogen eller noget, hvor

ingen har hverken åbenlyse eller skjulte konflikter, hvor de sammenbidte læber ikke findes, ingen er kede af det, og ingen forlader hverken bordet, festen eller hinanden.

Om kvinden siger det højlydt, at det er sådan det er, om hun forsøger at bide det hele i sig, eller om hun gennem sin adfærd, kropssprog og hele attitude viser, at hun ikke er helt glad og næsten ikke orker mere, ved jeg ikke.

Men jeg tror, jeg ved, at også kvindens mand somme tider kan have svært ved at forstå, hvad det er, der sker med hans kvinde.

Om du kender den kvinde, ved jeg ikke. Men jeg ved faktisk godt, hvem hun er, for jeg har mødt hende nogle gange.

Omkring midt i november rammes kvinden af julekuller. Hun får nemlig især på dette tidspunkt besøg af Drømmebilledet. Drømmebilledet er ikke inviteret til at komme, men det kommer som regel af sig selv, og generer sig ikke for at smække sig ned for bordenden og blive, til hun er ved at segne af træthed. En gang i mellem har kvinden næsten lyst til at bede det smutte hjem til sig selv, for ofte er det dukket op, når kvinden har haft allermost susende travlt. Og altid, når kvinden og hendes mand kommer til at glemme, hvad det er, der i virkeligheden betyder mest.

Når Drømmebilledet kommer, er det ikke altid helt belejligt, fordi det jo som sagt altid er, når kvinden pisker rundt for at nå alt det, hun synes, hun skal, og når kvindens mand ikke ser alle de bestræbelser, hun gør sig, eller hvis han bare ikke synes, det er så vigtigt at gøre det alt sammen.

Lidt uhøflig er Drømmebilledet faktisk, for når det kommer på besøg, opfører det sig ikke som en gæst, banker ikke på, men vader lige ind.

Nogle gange har det taget alle sine beskidte rollinger med.

Drømmebilledet får faktisk ofte kvinden til at få den tanke, at hun ikke er en god nok mor, kæreste, datter, søster, ven eller kollega.

Og nogle af de snavsede rollinger skriger til kvinden, at hun da bare lige kan bage nogle flere pebernødder, købe lidt dyrere gaver og i øvrigt tage sig lidt sammen.

Det får hende til at løbe endnu hurtigere og til at kommandere med og skælde ud på sin mand, fordi han ikke kan gætte hendes tanker, ikke kan følge med hende, eller slet og ret ikke gider stille op i et løb, der er afgjort, før han kan nå at få kridtet juleskoene.

Det får hende til at jage med sine børn, til at glemme at ringe til sin veninde, og til rent at forsømme at kysse på manden og undlade at glæde sig over et tændt stearinlys eller et forkølet selvlavet julehjerte hjembragt af en af ungerne. Og når det sker, bliver hun faktisk rigtig ked af det, for det er jo slet ikke sådan, hun ønsker, det skal være. I virkeligheden.

Så somme tider har hun lyst til at bede Drømmebilledet om at gå hjem til sig selv. Hun ved bare ikke, hvordan hun kan komme af sted med det på en pæn måde.

Kvindens mand bryder sig faktisk heller ikke ret meget om Drømmebilledets besøg.

For når det er der, kan han knapt kende sin kvinde. Og også dårligt nok sig selv. For det får ham til at blive både fraværende, træt og uinteresseret. Han kan faktisk slet ikke forstå, hvad der går af hende, for han synes jo, han gør alt, hvad han kan, for at hun kan have det godt.

Og i virkeligheden ønsker han bare, at hun er glad, men han forstår ikke helt, hvad det er, hun vil, hvorfor hun er så sur, og hvorfor hun ikke bare kan slappe lidt af.

Og jo længere tid, Drømmebilledet bliver, jo mere får det ham til at trække sig og overlade mere og mere til sin kvinde, mens han får mindre og mindre øje på det, han holder så meget af.

Fordi hun forsvinder, og fordi han selv forsvinder, når Drømmebilledet har holdt sit indtog.

I virkeligheden er han jo egentlig glad for det, han har. Og hans ide og forventninger til en god jul, handler mere om, at de bare skal hygge sig,

have noget godt at spise, et godt glas vin, gå en tur i skoven, at have sex med sin kone og en fin gave, som sokker eller sådan noget.

Alle de store planer og visioner om julen og så meget andet synes på en eller anden måde mere enkelt hos ham end hos hende.

- Det er sandelig ikke altid let at stille en kvinde tilfreds. Sådan startede min klumme. Det er sandelig ikke altid let at stille en mand tilfreds, kunne der vel også stå. Hvem som helst for den sags skyld kan det være svært at stille tilfreds, når vi rammes af julekuller eller får uønsket besøg af Drømmebilledet.

Det Drømmebillede, der kan komme til at fylde næsten det hele og få os til næsten at glemme det, som Karen Katafiasz i "Det er din jul" så rigtigt udtrykker det, synes jeg: "Julen er andet og mere end en deadline eller dato i kalenderen, der bare skal overholdes. Den er en sindets rejse – fra mørke til lys, fra kaos til fred, fra dagliglivets ensomhed til samling af dem, du holder af".

Dermed være slet ikke sagt, at det ikke også kan være både herligt, vigtigt og godt at lave julehygge, købe gaver, bage pebernødder og meget andet. Blot vi ikke glemmer, at "Det er din jul", og at det ikke er Drømmebilledet og alle de beskidte rollinger, der bestemmer, hvordan den ser ud.

Med risiko for at løbe så stærkt, at vi glemmer at kysse på hinanden, smile venligt til naboen eller lege med børnene.

Selv tror jeg, jeg venligst, men bestemt vil øve mig i ikke at lade Drømmebilledet indtage hele mit hus, men i stedet skrive en invitation til Balance. Den skal være så velkommen, for jeg har nemlig på fornemmelsen, at den blandt andet vil fortælle mig, hvor jeg kan købe byens bedste brunkager.

Rigtig glædelig december.